העולם הזה 3 עמוד

איך לגמור עם האופוזיציה

מפלגת העבודה הישראלית

סודי! פנימי!

לוח אירועים לשנת הבחירות 1973

15 בינואר. נשיא המדינה זלמן שז"ר מעניק את פרס הנשיא לסאטיריקאי והמחזאי חנוך לוין, עבור מחזהו חפץ. ראש־הממשלה, גולדה מאיר, נושאת נאום בשבח ההצגות קטשופ ומלכת־האמבטיה.

15 בפברואר. שר־החינוך יגאל אלון מורה להכליל את מחזהו של עמוס קינן, חברים מספרים על ישו, בתוכנית הלימודים של בתי־הספר התיכוניים. החוגים הדרמתיים מתחייבים להציג את המחזה בהכנה לבחינות הבגרות.

15 במרס. שר־האוצר פנחס ספיר מעניק את עיטור השירות המצויין לח"כ שמואל תמיר, על תרומתו בהבהרת תעלומות אוטוקארס, ורד ושכר־הפרקליטים.

15 במאי. לרגל יום־העצמאות מחולק פרס חוכמת־ישראל לביי־שוף יוסף רצייה; פרס ביטחון־ישראל למאיר וילנר ופרס ישראל למדע לח"כ מנחם פרוש. פרס העבודה מוענק במשותף ליהושע פרץ ויצחק בן־אהרון.

15 ביוני. פסטיבל לבני המיעוטים באיקרית ובירעם. שר־הבי־טחון, משה דיין, נושא קולו אל ראש ממשלת־ישראל לשקול מחדש את האפשרות להחזרת בני הכפרים לאדמותיהם. ראש־הממשלה, גולדה מאיר, משגרת מיברק ברכה לכנס.

פרטים נוספים בעיתונים ובלוחות המודעות.

הצחוק המצוי

מי אומר שאין הומור בארץ. יש חמל הומור. על כל צעד ושעל. רק צריך לדעת להביט. הנה למשל, יום אחד בהיר אתה פותח לך באופן הכי תמים את **ידיעות אחרונות** (מה־16.11.72), במדור **אורות הב־מה**, ואתה קורא שם את הקטע הבא, שהוא ממש „קטע":

„כבר ראינו רקדניות טובות מאלה שהופיעו. אך הן מחפות על חוסר גמישותן בתלבושות מרהיבות ומלהיבות. הרקד־נים, לעומתן, רמתם גבוהה, אך לא היה מזיק להם, לו נעלו מעט מן התלבושות של חברותיהם ללהקה. שכן, לא תמיד(!) מראהו של גבר עירום אסתטי במיוחד, קל וחומר כשהוא בתנועה."

תשימו לב: לא תמיד! כלומר, לפעמים רחוקות, כש־הוא אומנם עירום, אבל לא בתנועה, אז בכל זאת יש עוד איזה צ'אנס שהגבר כן ייראה אסתטי. וזה כבר מזל גדול. אבל תמיד, אם הוא ישמע לעצה של העיתונאי, ו־ילבש את השמלות של החב־רות שלו — הוא יהיה מלך הא־סתטים. הוא אפילו יוכל ל־היות בתנועה.

הנחיות למנהל החדש:

כמו שאתה נכנס לעבודה — הבא איתך תמונת פסנתרט מ־גיל צעיר, נאמר מהפלמ"ח, או מהבגרות. אז כשהיחסי־ציבור יבקש ממך תמונה, בשביל לתת קומוניקאט לעיתונים שנהיית מנהל, שלוף את התמונה הזו, ותגיד שבמקרה יש לך רק או־תה. אז:

- היחסי־ציבור יחמוץ או־תה, כי זה פחות בלגן משל־צלם אותך מחדש.
- העיתונים כבר ישאירו את התמונה הזו לנצח, כל פעם שיזכירו אותך. ככה הם עושים תמיד.
- התדמית הציבורית שלך תישאר צעירה לנצח.

המודעה המפקששת

הנובו־חכמים מה הם אומרים:

„לפני שתטיל דופי בחבר פנחס — טול קורה במדבר!"

(נרשם במסדרונות מיפלגת העבודה)

תמיד־תמיד הם „השתלבו" בתנועה, מזתמורת השתלבו — נכנסו בכוח, אפילו בלי ווזלין.

ופתאום — הם מבקשים: „אנא", ואומרים: „תודה"...

יה־אללה, אגד! מה קרה לכם?

פשוט רחמנות. ככה זה מת־חיל ובסוף הם עוד יבקשו ש־נעשה להם יום־סרט.

חדשות מהאימפריה של הדוסים:

● הודלף לנו מן החוגים החרדיים, כי חוק לבישת הקסדות לנהגי אופנועים וקטנועים יוזם בראשיתו על־ידם, כחלק מן החוק המקיף יותר, שהדתיים מקווים להשיגו לאחר הבחירות, בדבר חובת־לבישת כובע לכל יהודי זכר בארץ. כדי למנוע זעזועים חברתיים הוחלט על החלת חוק זה בשיטת השלבים. שלב ראשון היה חוק הקסדות.

מי זה?

יאיר שמיר

חדריך לאזרח:

כשאתה רואה שלא הולך לך עם הפקיד, אף פעם אל תגיד לו: „אני אראה לך! מי הבוס שלך!" הרבה יותר טוב שת־גיד לו: „למה לך לקחת את הטינופת הזו על אחריותך? בוא נזרוק את זה על הבוס שלך!"

זה דופק — מאה אחוז.

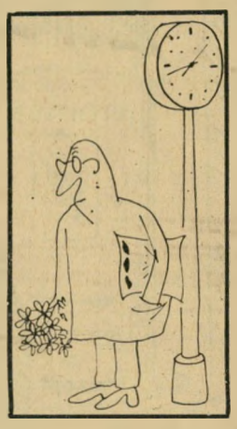

דיין – תחטוף מטוס!

כמה שאנחנו לא סובלים את התופעה של חטיפת מטוסים — מוכרחים להודות שזה פטנט חזק. מי יודע אם אנחנו לא היינו משתמשים בפטנט הזה בעצמנו, בזמן המאבק נגד הבריטים, ואם לא האנחנו־של־ההגנה־והפלמ"ח, אז בטח ה־אנחנו־של־הלח"י־והאצ"ל. רק שזה לא עלה על דעתנו. איזה מזל.

מה שברור זה, שכל יום כל יום — הדרישות של החוט־פים נהיות יותר ויותר חצופות. והם גם משיגים כל פעם יותר.

תראו את הדרישות של התורכים: פססססס, שינויים בחוקה ובפרלמנט וזה! מי היה מעיז לא להצדיק חוטפים, אם למשל היו חוטפים מטוס מרוסיה ונותנים אולטימטום: „תשחררו את כל האסירים הפוליטיים ממחנות הריכוז ומ־בתי־המשוגעים — או שאנחנו מפוצצים!" או: „תבטלו את הק.ג.ב.". או: „חת־שתיים תצאו מצ'כיה!" מה רע בזה?

הצד החלש תמיד היה צריך להמציא כל מיני פטנטים: הנשק של החלש. ז'יו, פרטיזנים, הפתעות, התגנבות בור־דים, התחפשויות, סליקים וכו' וכו' — רשימה ארוכה. עכשיו נוספה לה — חטיפת מטוסים. ואם החוטף על הצד הצודק — אז זה פטנט לא נורמלי! אחד חלש־צודק — יכול ללכת נגד מעצמה שלימה! צריך רק שלושה תנאים: מלחמה; להיות צודק; להיות חלש.

עכשיו הגעתי להצעה המוגשת בזה לדיין (בחינם):

* זה שאתה במצב של מלחמה נואשת על הכסא של ראש־הממשלה — כל ילד יודע. לא צריך להוסיף כאן כלום.
* זה שאתה צודק — חביבי, זה תלוי במה שאתה חושב על עצמך. ואם הביטחון העצמי שלך מתערער — תוכל תמיד לעשות שוב־פעם „משאל־עם". והפעם תוכל גם לאסוף חתימות מהשטחים.
* זה שאתה חלש — זה גם ברור. אם אתה כבר לא מוצא השמצות על האויב שלך, ואתה נזקק להמציא סיפור שהוא ראש הש.ב. — אז אדוני! אתה חלש מאוד מאוד!

שמעון כמו תמיד, בטח יסכים בקלות לסדר לך את כל העסק בלוד, והוא גם יוכל לארגן לך איזה טריטוריה צרפ־תית שתוכל להנחית שם את המטוס החטוף. יש לו עוד בצרפת קשרים טובים עם כמה אחדים. ומשמה אתה תודיע: „או ראש ממשלה — או מפוצצים!"

ופה בארץ ייבהלו — המחץ. כי הרי אתה בטח לא תשכח לקחת איתך איזה שניים־שלושה צלמים־חברים ואיזה עי־תונאי־ידיד. וכל מה שמופיע בעי־תון — מבהיל אותם פה נורא.

נו, אז יללה! אודרוב!

נתן זך

עזר וייצמן ומנחם בגין ב־1969.

חדשות מהממשלה:

המכון הממשלתי למחקר נכסי צאל הברזל בישראל התכנס אמש, לרגל יובלו העשרים וחמש למן ראשית היווסדו. המנהל הכללי, מר ישראל צאנברזלי, נכס יקר למכון, שהחל את עבודתו הברוכה במכון עוד לפני היות המכון, סיכם בנאו־מו את פעולות המכון:

„נעשה בתל־אביב — מחקר **מי־קיף**; בירושלים — מחקר **כוללי־ני**; בחיפה — מחקר **לעומק**; בטבריה — מחקר **שוטף**; בדי־מונה — מחקר **שיטתי**; בכרם בן־זמרה — מחקר **גדוד**; באילת — מחקר **טבעי**; בצפת — מח־קר **רגיל**; ובאשדוד — מחקר **מאלף**.

„מנתונים מאלפים אלה אין אלא להסיק," סיים צאנברזלי את נאומו, „כי הזמן קצר והמלאכה מרובה!"

מתוך הפנקס הכחול — לוח לעובד המדינה, תשל"ג.